

Tema principal: Relación entre a ética e a política na medida en que o fin dos nosos actos debe ser o ben común: a política.

Outras ideas: Idea grega da superioridade da política. O ser humano é cidadán antes que individuo. Idea de que as acción humanas teñen como fin último (teleoloxismo) á felicidade (eudemonismo).

Felicidade
(eudaimonismo
e teleoloxismo)

“Pois si existe algún **fin dos nosos actos** que queiramos por el mesmo, e os demais por causa del, e **se nada do que eliximos depende doutra cousa** –pois así chegaríase ó infinito e dese xeito o desexo sería baldeiro e inútil-, **ese fin evidentemente sería o bo e o mellor**. Daquela, non é certo que o coñecemento del terá un peso grande na nosa vida e que, o mesmo ca os arqueiros que apuntan a un branco, acadaremos mellor o que debemos acadar? De ser así, hai que intentar comprender en liñas xerais cal é e a **cal das ciencias ou facultades corresponde**. Podería parecer que será o da principal e máis eminente. E evidentemente esta é a **política**. Pois ela dispón qué ciencias se precisan nas cidades e cales ten que aprender cada un e ata que punto. Vemos tamén que as facultades máis estimadas dependen dela, como a estratexia, a economía, a retórica. E xa que a política se vale das demais ciencias prácticas e ademais lexisla qué cómpre facer e de qué se hai que arredar, daquela o fin dela abarcará o fin das outras ciencias, de xeito que construíría o ben do home. **Pois aínda sendo o mesmo o fin do individuo e o da cidade, evidentemente será máis grande e máis perfecto acadar e gardar o da cidade**, porque é estimable procuralo para un individuo, pero é **moito máis fermoso e divino facelo para un pobo e para cidades**. Esta é a nosa investigación, que é unha disciplina política (...)

Política

Cidade > Individuo → Cidadán > individuo → Ben común > Ben individual = Política > Ética

Xa que todo coñecemento e toda elección tenden a algún ben, retomemos o asunto e digamos cal é aquel ao que tende a política e cal é o ben supremo de todos os que se poden facer. Sobre o seu nome case todo o mundo está de acordo, pois tanto o común da xente como os distinguidos dinlle felicidade e sosteñen que vivir ben e obrar ben é a mesma cousa ca ser feliz. Pero en cambio discuten sobre **que é a felicidade e non o explican da mesma maneira o común da xente e os sabios, pois uns consideran que é algunha das cousas visibles e manifestas, como pracer, riqueza e dignidades, e outros outra cousa e mesmo unha única persoa pode ter opinións diferentes**. Cre que a felicidade é a saúde, se está enfermo, e a riqueza, se é pobre. Os que recoñecen a súa propia ignorancia, admiran aos que din algo grande e que está por riba deles. Pero algúns cren que ademais de toda esta abundancia de bens, **hai outro que existe de seu e que é a causa de que todos aqueles sexan bens**. Tal vez é inútil examinar polo miúdo todas as opinións e abonda con ter en conta as máis salientables e as que parecen ter algunha razón. Non esquezamos que os razoamentos que parten dos principios se diferencian dos que conducen a eles. Pois ben, mesmo Platón tiña dúbida e preguntábase se había que partir dos principios ou por contra encamiñarse cara a eles, como no estadio desde os xuíces ata a meta ou en sentido contrario. Hai que comezar

Idea de BEN
platónica

polas cousas que son máis doadas de coñecer. Pero estas sono en dous sentidos: unhas, para nós, outras, en termos absolutos. Se cadra temos que empezar polas que nos son máis doadas de coñecer a nós. Por iso, o que pretende aprender satisfactoriamente sobre as cousas boas e xustas e, en definitiva, sobre a política, cómpre que estea ben guiado polos seus costumes. Pois o punto de partida é o que, e de estar iso claro dabondo, xa no se precisará o porqué. Un home así xa ten ou podería acadar con facilidade os principios. Pero aquel que non conta con ningunha das dúas cousas, que escoite a Hesíodo:

O mellor de todos é o home que comprende todo por si mesmo. É distinguido aquel que obedece a quen ben lle aconsella. Pero o que nin comprende por si mesmo, nin conserva no seu ánimo que lle escoita a outro, ese é un home inútil.”

(*Ética a Nicómaco* libro I, 1094a1–1094b11, Aristóteles)